

Europa a...
ÚPLNĚ obyčejný býk!

Autor

FRANK SCHWIEGER

Já, ZEUS, a banda z OLYMPU

Zeus,
velký
ŠÉF

Demeter,
BIO-
bohyně

Bohové a hrdinové vyprávějí
řecké pověsti

Herakles,
superhrdina

Ariadna,
ubřečena

edika.

Já, Zeus, a banda z Olympu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

Frank Schwieger
Já, Zeus, a banda z Olympu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Frank Schwieger, narozen v roce 1968, vyrůstal v Holsteinu. Po studiu latiny a historie pracuje od roku 1999 jako učitel na gymnáziu. Žije se svou rodinou poblíž Rendsburgu.

Ramona Wultschner se narodila v roce 1987 v Heilbronn. Vystudovala design ve Pforzheimu a poté se přestěhovala do malého městečka mezi Düsseldorfem a Kölnem.

Spolupracuje na výrobě trikových filmů, knížek pro děti a vývoji her. Nejraději tráví volný čas v přírodě, hraje si se svými bláznivými kočkami, miluje přelázaná jídla a kreslí si nebo maluje ve svém skicáku, který nosí stále s sebou.

»»» «««
FRANK SCHWIEGER

Já, ZEUS,
a banda
z OLYMPU

Bohové a hrdinové vyprávějí
»»» řecké pověsti «««

S ilustracemi Ramony Wultschner

Edika
Brno
2018

PŘEDMLUVA

Jednoho dne jsem vybuchnul. Ale zato pořádně! Seřval jsem celý Olymp a metal jsem kolem sebe hromy a blesky. Takovou bouři svět ještě neviděl. Ve všech koutech světa to bouchalo a práskalo. Byl to fakt boží ohňostroj.

Proč jsem tak naštvaný? Protože vy lidé mi jdete pořádně na nervy. Už skoro tři tisíce let si namlouváte, že o nás víte všechno. Chlapík jménem Homér s tím začal už ve starověkem Řecku. A od té doby si každý myslí, že dokáže psát a vypouštět do světa polopravdy, zkrslené informace nebo prostě jen smyšlenky o nás, bozích a hrdinech. A vy děti těm nesmyslům také věříte.

Ale s tím je teď konec, na to můžete vzít jed. Konec všem těm slá-taninám – TEĎ MLUVÍME MY!

Pověřil jsem Herma, aby navštívil mé největší bohy a hrdiny a nechal si od nich vyprávět jejich příběh. Abyste se o nás konečně dozvěděli PRAVDU. A to z PRVNÍ RUKY. Hermes se brzy vrátil na Olymp s několika dobrodružstvími v kapse. Já sám jsem k dílu jako zlatý hřeb připojil svůj příběh. Tak vznikla úžasná kniha, ve které je o nás konečně, konečně, konečně nic než pravda, a sice čistá pravda, úplná pravda, božská a nefalšovaná pravda.

Běda, jestli někoho z vás lidí napadne tuto pravdu zpochybňovat! Tady, ve svém paláci na Olympu, mám po ruce ještě dost blesků, kterými dokážu naprosto přesně zasáhnout cíl.

ZEUS
(král bohů)

OBSAH

Achilles	7	Hefaistos	123
Afrodita	17	Héra	131
Apollon	27	Herakles	141
Ariadna	35	Hermes	151
Artemida	45	Medea	163
Athéna	53	Nausikaa	173
Daidalos	63	Odysseus	185
Demeter	73	Orfeus	201
Dido	85	Penelopa	213
Dionýsos	93	Perseus	227
Europa	101	Prometheus	237
Helena	111	Zeus	247

A CHILLES

Někdy mi říkají také „Prechlivý“

Zářivě MODRÉ oči

dlouhé blond vlasy

Pořádná nálož síly

Chodím nahově „bez“, aby mohli všichni obdivovat moje **SVALY!**

Jen mě sem nebodejte!

Au!

Říkají mi taky **BOJOVNÁ MASINA**

Jsem **fakt FEŠÁR?**

(TĚMĚŘ) NEZRANITELNÝ

TO JSEM JÁ

← achilles

↓
Římané
mi říkali
ACHILLEUS

- smrtelný
- nesmrtelný[☆]

členové mojí RODINY

Moje matka **Thetida**, mořská bohyně, a můj otec **Peleus**, velký **HRDINA**, ovšem smrtelník, takže i já jsem se narodil jako smrtelný, i když je moje matka **NESMRTELNÁ**.

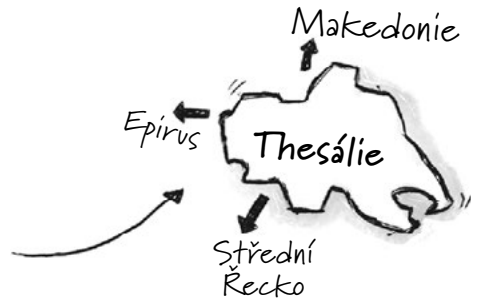
Tím pádem měla **problém**, však se o tom ještě dozvíte.

Sourozence nemám žádné, zato mám **slavného** pradědečka.

Je jím **otec bohů** osobně, velký **ZEUS**; byl to totiž **dědeček** mého otce Pelea.

mým **DOMOVEM** je

Thesálie, hornatý kraj
na řecké pevnině.

Můj otec zde byl **KRÁLEM** myrmidonského národa.

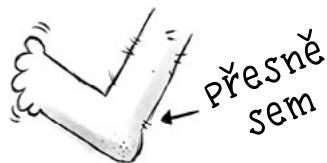
TOTO MI JOE **OBZVLÁŠT** DOBŘE

Používat **OŠTĚP** a **KOPI**, **ŠTÍT** a **MEČ**. Jsem totiž **NEJVĚTŠÍ** bojovník, jakého **KDY** Řecko vidělo. Když někde zuří **VÁLKA**, **MUSÍM** být prostě v toho. Můžu si v ní vydobýt **SLÁVU** a **ČEST**, díky nimž zůstane moje jméno nezapomenuto!

TOTO NEMÁM **VŮBEC** RÁD

Když někde zuří **VÁLKA** – a já se jí **NESMÍM** zúčastnit. To je pro mě naprosto nesnesitelné. A když mě někdo bodne do levé **paty**, to **TAKÉ** nemám rád, na to jsem **velice, velice** citlivý!

Toto je můj příběh

Moje matka Thetida si moc přála mít nesmrtelného syna. To určitě chápeš, všechny matky si dělají starost o své děti. Je lepší, když jsou děti nesmrtelné, pak se jim nemůže nic stát. A potom se jí rodilo jedno dítě za druhým, celkem sedm. Moje matka samozřejmě chtěla vědět, jestli jsou nesmrtelné. A co udělala, aby to zjistila? Hodila je do hrnce s vařící vodou. Bohužel nebyli nesmrtelní. Proto nemám žádné sourozence. Možná bych byl o něco klidnější, kdybych vyrůstal se sourozenci. Takhle jsem si jako jedináček mohl dělat, co jsem chtěl. Matka mi dovolila skoro všechno, byla do mě úplně zblázněná.

Jak to, že mě taky nehodila do hrnce? Zabránil tomu můj otec Peleus. Už měl dost toho, že ztrácí svoje děti hned po narození. Měl radost i ze smrtelného dítěte, pravděpodobně proto, že sám byl smrtelný. Když mě Thetida táhla k hrnci s vodou, udělal jí otec obrovskou scénu a vytrhl mě z jejích rukou. Dobře, že si můj otec tenkrát prosadil svou. To se bohužel nestávalo často, matka byla přece bohyně, takže otec si moc nemohl dovolovat. Každopádně mě zachránil před vařící vodou, za což jsem mu opravdu vděčný.

Teď měli ti dva konečně syna, i když byl smrtelný.

Moji rodiče mě měli opravdu rádi, na to můžeš vzít jed, matka dokonce tak moc, že se mnou pár dnů po mém narození zašla do podsvětí. Ne proto, aby mě tam nechala, to by mě přece mohla hned hodit do vařící vody. Přemluvila Háda, boha podsvětí, aby

ji pustil k břehům Styxu. Stíny mrtvých se musely dost divit, když mezi nimi jednoho dne prošla mořská bohyně s dítětem v náručí. Nemám ponětí, co si stíny pomyslely. Mohou vůbec stíny myslet?

Možná víš, že Styx je velká řeka, která protéká temnou říší Háda. Kdo se do této řeky ponoří, stane se nezranitelným. Pokud vím, jsem jediný člověk, který se v této řece koupal. No jo, koupal, to je asi špatné slovo, neuměl jsem přece ještě plavat. Matka mě popadla za levou patu a ponořila mě do černé vody. Určitě jsem hlasitě křičel. Ale aspoň to nebyla vařící voda. Jako naschvál mě však držela za patu tak pevně, že se pata vůbec nedostala do kontaktu s vodou. Proto je moje levá pata jediné místo na těle, na kterém jsem zranitelný. Kdysi jsem to zjistil jako chlapec a řekl jsem to matce. Domnívala se, že to není zas tak moc zlé. Kvůli zranitelné patě určitě nezemřu.

Když mi bylo sedm nebo osm, musel jsem opustit Fthia, hlavní město naší říše. Měl jsem chodit do školy a něčemu se naučit. Když mi to rodiče oznámili, nejdříve jsem se těšil. Fthia je, upřímně řečeno, nudný zapadákov v horách, chtěl jsem konečně vidět něco ze světa. Ale když mi rodiče řekli, kam mám chodit do školy, moje radost splaskla. Měl jsem odejít do odlehlého koutu hor a tam navštěvovat školu kentaura.

Víš, co je to kentaur? Nemyslím si, že se mu tvoji učitelé podobají. Kentaur je kůň s horní částí těla muže. Nebo muž s dolní částí těla koně, tedy muž se čtyřma nohama, kopyty a koňským ocasem. Je všechno, jen ne hezký. Matka musela vynaložit veškeré své přemlouvací schopnosti, aby mě do této školy dostala. Když

jsem se pak ještě dozvěděl, že mám být jediným žákem tohoto koňského učitele, přešla mě i ta poslední chuť. Ale přesto jsem tam šel, aby měli rodiče radost. A upřímně řečeno, nelitoval jsem toho.

Můj učitel se jmenoval Cheiron, byl dost starý a po několika dnech mi jeho vzhled už nevadil. Jen na klapání kopyt jsem si nikdy pořádně nezvykl. Ani na koňské koblížky, které po něm tu a tam zůstávaly. Ale kentauři asi nemůžou jinak. S potěšením můžu říct, že Cheiron byl vynikající učitel a moudrý „koňomuž“. Naučil mě nejenom číst, psát a počítat, nejenom dějepis a řecké reálie, nejenom zápasit, boxovat, běhat a házet diskem, ne, Cheiron byl také vynikající básník a hudebník, ať tomu věříš, nebo ne.

Znal nazpaměť bezpočet básní a písní, já jsem se je musel také všechny naučit a také jsem je musel umět zahrát na lyru. Měl jsem prsty hrou rozedřené do krve, to si piš, a zpíval jsem jako sám Apollon. Když mi utekl tón, Cheiron mě praštil klackem přes prsty. To vůbec nebylo příjemné, takže jsem se víc snažil. Můj oblíbený předmět byl samozřejmě bojové umění. Ach, jak jsem miloval lukostřelbu, házení oštěpem, boj s mečem a štítem! Cheiron mě naučil všechny triky. A já jsem byl rychlý. A dobrý. A byl jsem stále lepší. Brzy jsem vynalezl vlastní triky, kterými jsem svého učitele překvapoval. Ten téměř nevycházel z úžasu. Jednoho dne to vzdal, v tomto předmětu mě už nic víc naučit nemohl. Byl jsem prostě skvělý.

Ale i tento krásný čas školních let jednou skončil. Bylo mi šestnáct, když mě kentaur poslal domů. Naučil mě všemu, co věděl a uměl. Teď mě čeká opravdový život, jak řekl.

Ohromně jsem se těšil na své rodiče. V posledních letech jsem je viděl vždycky jen během horkých letních měsíců, kdy jsem měl prázdniny. Ale teď jsem chtěl zůstat doma dlouho a připravovat se na to, abych se stal králem. Otec už měl své roky, bylo vidět, že se v dohledné době odebere do podsvětí. Matka byla stále stejná. Bohyně přece nestárnou. Ale mně zbývaly v Fthytii pouhé dva roky, protože se blížila pohroma. Schylovalo se k válce.

Agamemnon, nejmocnější král v celém Řecku, kolem sebe shromáždil největší válečníky a chtěl zaútočit na město Trója. To je moje šance, pomyslel jsem si, když tato novina s jistým zpožděním dorazila do našeho horského městečka. Konečně válka! Konečně můžu ukázat, co ve mně je! Ale moji rodiče měli jiné plány. Matka totiž, když jsem byl u Cheirona, zašla do věštírny a poptala se na mou budoucnost. Tím jsou mámy typické, pořád si dělají starosti. Věštba se samozřejmě nevyjádřila jasně, to věštby nikdy nedělají. Pouze odhalila, že buď budu mít dlouhý šťastný život se spoustou dětí a jejich dětí a nikdo si potom na mě nevzpomene, anebo zemřu mladý, zato jako slavný válečník, jehož jméno si lidé budou připomínat navěky.

Matka mě chtěla uchránit předčasně smrti, a proto mě, když Agamemnon shromažďoval Řeky pro své válečné tažení proti Tróje, poslala ke králi Lykomedovi na malý ostrov Skyros. Tam jsem musel nosit holčičí šaty, což mi bylo fakt trapné. Král měl totiž dvanáct dcer. U nich jsem měl žít, mezi nimi jsem se měl ukrýt, aby mě nikdo nemohl najít a odvléct do Tróji. Ostatní Řekové se totiž mohutně zajímali o Achilla z Thesálie. Proč?

Existovalo proroctví, že Řekové mohou válku vyhrát pouze tehdy, jestliže bude po jejich boku stát silný Achilles. Nemám tušení, kdo to vypustil do světa. Ale vlastně mě to těšilo. Chtěl jsem jít s nimi! Čest a sláva – nádhera! Jen moji rodiče nesouhlasili, zvláště matka. Starostlivé matky umí jít člověku někdy pěkně na nervy.

Hledali mě. Agamemnon vyslal své lidi, aby mě našli. Beze mě nechtěl vyrazit. Válka se blížila a ten velký Achilles běhal v holčičích šatech po odlehlém ostrově. Umíš si představit, jak mi bylo?

Jednoho dne do paláce mého hostitele zavítala vzácná návštěva. Byl ohlášen Odysseus, král Itaky, jeden z nejbližších důvěrníků Agamemnona. Bylo mi okamžitě jasné, co tady hledal. Nebo lépe řečeno, koho tady hledal.

Seděl s králem Lykomedem ve velkém sále. Právě si vyměnili své dary, jak bylo běžné u nás Řeků. Pak jsme byly povolány my, královské dcery. Bože, jak mi bylo trapně. Předstoupím poprvé před slavného Odyssea – s náušnicemi, nádhernou šňůrou perel, načesanými vlasy a v červených šatech. Styděl jsem se až za hrob. Díky, mami!

„To jsou mé dcery,“ představil nás Lykomedes. „Moje velká pýcha.“

„Napočítal jsem třináct,“ řekl Odysseus a kriticky si nás měřil. „Myslel jsem, že máš jen dvanáct dcer.“

Ten mazaný lišák, pomyslel jsem si. Ví přesně, o co zde běží. Ale statečně jsem se dál usmíval, stejně jako mých dvanáct „sester“.

„Ne, ne, je jich třináct,“ lhal Lykomedes. Slíbil mé matce, že mě neprozradí. „Už ale musí jít, mají... ehm... vyučování.“

„Tomu nechci bránit,“ řekl Odysseus Istivě. „Vyučování je důležité. Ale pamatujte stále na to, milé dívky, že se neučíte pro školu, ale pro život.“

Holky se vesele chichotaly. U všech svatých, to byly ale pošetilky! Držel jsem se decentně v pozadí.

„Jednu dceru máš hodně velkou, Lykomede. Tu blond tam vzadu.“ Odysseus se zálučně zašklebil. „Zdá se, že je i velmi silná. Vidím silné paže. To nebývá typické pro dívku.“

„Ano, ano, to je Achillea. Moje nejstarší dcera, je trochu jiná. Ale teď už běžte, děvčata. Učitel nemá rád čekání.“

„Stát!“ zvolal Odysseus. „Mám ještě dary pro tvé dcery. Jak se sluší a patří.“

Zapískal na prsty. Vešli dva otroci s velkou bednou a rozložili na stůl dary. Byly tam panenky, náramky, krásné látky, zrcadla, lahvičky s nejrůznějšími parfémy, masti a krémy – a helma a lesklý, ostrý meč. Natlačili jsme se kolem stolu, moje „sestry“ sáhly po panenkách, špercích, parfémeh, já jsem se však už déle neudržel.

Nasadil jsem si helmu, vytáhnul jsem meč a začal jsem s ním ve velkém sále kolem sebe šermovat. Dívky vyděšeně křičely a uhýbaly na stranu. Konečně jsem měl zase meč v ruce! A zrovna takový krásný a ostrý. Padnul perfektně do ruky.

Odysseus se na mě zašklebil.

„Lykomede, můj příteli,“ řekl. „Dovolíš, abych si na chvíli promluvil s tímto silným, ehm, děvčetem?“

Král rezignovaně sklopil hlavu. „Oba víme, že to není děvče, nemám pravdu?“

„Myslím, že ano,“ odvětil Odysseus. „Pojď, Achille, musíme spolu probrat pár věcí.“

„S radostí,“ zavolal jsem na něj a strhnul si ze sebe šaty. „Kdy se jde do Tróji?“

„Zítř ráno vyplouvá loď. My Řekové se sejdem v Aulidě. Ostatní už na mě čekají. A samozřejmě na tebe a na válečníky tvého národa.“

„Ale ty povede můj otec.“

„Je mi to líto, chlapče. Velký hrdina Peleus, tvůj otec, před měsícem zemřel. Byl starý a nemocný. Sem ta zpráva ještě nedorazila?“

„Ne,“ řekl jsem a zhluboka jsem dýchal. Nakrátko mě přepadl smutek. Ale pak jsem znovu sebral své veškeré odhodlání k boji a vyhlídky na nesmrtelnou slávu, která sahá až ke hvězdám.

„Pojď,“ řekl jsem Odysseovi. „Promluvíme si.“

AFRODITA

Moje tvář **VŠECHNY**
okouzluje!

Moje oblíbené
zvíře –
holubice

✦
✦
✦
Noším
DRÁHOENNÉ
šperky

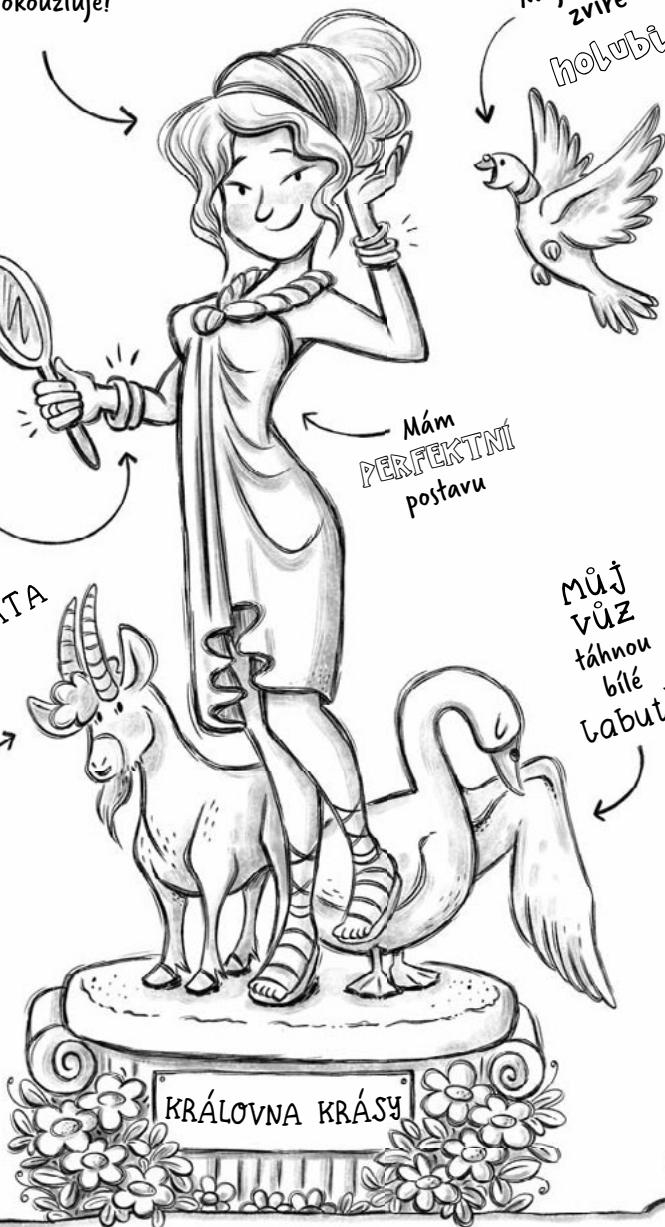
Mám
PERFECTNÍ
postavu

Kozy jsou skvělá
OBĚTNÍ ZVÍŘATA

Můj
vůz
táhnou
bílé
labutě

Mám
velmi ráda
květiny!

KRÁLOVNA KRÁSY

TO JSEM JÁ

← **AFRODITA**

- smrtelná
- nesmrtelná ☆

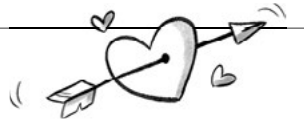
Římané
mi říkají
VENUŠE

ČLENOVÉ MOJÍ RODINY

Nikdy jsem nezjistila, kdo jsou moji rodiče. Jsem provdaná za **Hefaista**, boha **KOVÁŘSTVÍ**. Hefaistos je dost bručoun, navíc má většinu času práci ve své dílně. Proto na mě nemá skoro vůbec čas. Může se pak někdo divit, že o manželské věrnosti nemám valné mínění?!

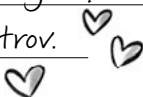
Mám **hodně** dětí, většinu z nich se svými milenci. Nejslavnější dítě je **EROS**, známý spíše jako **AMOR**, bůžek lásky. Má na zádech **křídla**, a koho jedním ze svých šípů zasáhne, ten se **OKAMŽITĚ** na věky věků zamiluje do první bytosti, kterou potká.

mým domovem je

Olymp, hora bohů, tam mám paběc. Ale tam se zdržuju jen zřídka. Nejraději se toulám se svým synem nebo s některým ze svých milenců krajinou, ráda pobývám na Kypru, to je můj oblíbený ostrov.

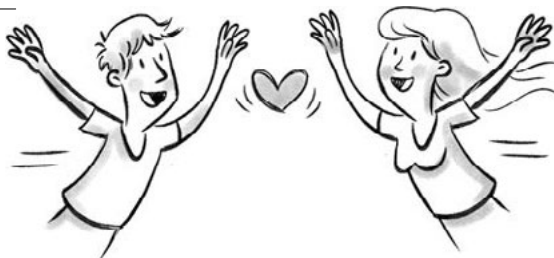
TOTO MI JDE OBZVLÁŠTĚ DOBŘE

Prináším světu lásku. Může existovat krásnější úkol? Všude tam, kde se objevím, lidem (a někdy i bohům) zčervenají uši a potí se jim ruce.

TOTO NEMÁM VŮBEC RÁDA

Nenávist a hádky, vraždy a ZABÍJENÍ. Válku a násilí, HUBOVÁNÍ a reptání a vůbec všechny nevrlé, špatně naladěné a bezcitné lidi (a bohy), kteří si vzájemně ztěžují život. Pokud by bylo po mém, byl by celý svět plný lásky. Nebylo by to nádherné?

Toto je můj příběh

Asi nikdy nezjistím, kdo jsou moji rodiče. Někdy mám podezření, že mým otcem je král bohů Zeus. Kdysi měl poměr s bezvýznamnou bohyní Diónou, která se u nás na Olympu občas objevovala. Já se Dióně trochu podobám, možná je to přece jen moje matka. Vždycky, když před ní nebo před Diem zmíním svůj původ, jen se usmívají a mlčí.

Někteří lidé tvrdí, že jsem se zrodila z mořské pěny, prostě jen tak, a potom jsem na velké mušli připlula k ostrovu, kde jsem vystoupila na pevninu, buď na Kythiru, nebo na Kypr. Zajímavý příběh... V každém případě se zdá, že se za mým původem ukrývá nějaká hádanka, kterou asi nikdy nerozlousknu.

Nechci tě však nudit neřešitelnými hádankami, radši ti povyprávím příběh, který ti ukáže, jak velká je moc lásky a její bohyně.

Začalo to toho dne, kdy měli svatbu Peleus a Thetida. Už je oba znáš, jsou to rodiče toho náfukey Achilla. Zeus sezval všechny bohyně a bohy do svého paláce, kde se konala oslava. Všechny, až na Eris, bohyni sporů. Tu nikdo nechce mít nikdy poblíž, a už vůbec ne na svatbě. Ale k Eris se nějak donesla zpráva o oslavě a především o tom, že nebyla na seznamu hostů. Nálada se jí ještě zhoršila, což už skoro ani nešlo, a rozhodla se, že oslavu pořádně překazí. To umí obzvlášť dobře, kráva jedna. Co udělala? Vyrobila zlaté jablko a napsala na něj: Té nejkrásnější!

Poté se vyšplhala na okno slavnostního sálu a jablko vhodila doprostřed tanečního parketu, kde jsme právě všichni v nejlepší náladě tančili. Já jsem jablko spatřila jako první a pomyslela jsem si: Je jasné, že je pro mě. To, že za tímto kouskem stála Eris, jsem se dozvěděla až později. Právě jsem chtěla jablko schovat v záhybu svého roucha, když přede mne předstoupila Athéna. Je to dcera otce bohů Dia a mocná bohyně války.

„Dej ho sem!“ vyštěkla. „Je moje!“

„V žádném případě,“ zasupěla Héra, Diova manželka, a stoupla si vedle Athény. „Já jsem zde šéfka, jablko patří mně.“

„To se teprve uvidí,“ vmísila se do toho Demeter, bohyně polí a luk.

„Ano, to se uvidí,“ vykřikla Artemida, bohyně lovu, a vrhla se na mě.

Máš štěstí, že jsi neviděl/a, co se potom na tanečním parketu odehrávalo. Byl to vráskot a pranice, hodně nedůstojné scény pro tento božský svátek. Je dobře, že se o tom nedozvěděli lidé, protože kromě Thesea zde nebyl přítomný žádný smrtelník. Zakrátko toho už bylo na Dia dost, chtěl pokračovat v oslavě a požádal všechny tři bohyně, které se až do konce praly o jablko sváru (ty ostatní to mezitím vzdaly), aby předstoupily před jeho trůn: svou manželku Héru, svou dceru Athénu a mne. Všechny tři jsme vypadaly dost zřízeně – vlasy rozčuchané, obličej poškozený, krásná roucha roztrhaná.

„Tati!“ zvolala Athéna. „Musíš rozhodnout. Komu z nás to jablko patří? Určitě mně, že ano?“

„Ach... Tedy... Já ani teď nevím...“ vykrucoval se Zeus. Věděla jsem přesně, co se v něm dělo; nechtěl si to rozházet s žádnou z nás, musel tedy rozhodnutí přenechat někomu jinému.

„Mám to,“ řekl nakonec. „Lette všechny tři k hoře Ida, která se nachází před Trójou. Tam hlídá trójský princ Paris stádo ovcí. Říká se, že Paris je odborníkem na krásu žen. Ať rozhodne on, komu z vás jablko přísluší. Ty, které prohrají, jeho rozsudek přijmou, je vám to jasné? Můj syn Hermes vás doprovodí.“

Samozřejmě jsme hned vyrazily k hoře Ida, věc se přece musela vyjasnit. Předtím jsme se ale ještě rychle převlékly a zakryly modřiny a stopy po škrábancích. Takto rozervané jsme nechtěly přestoupit před zraky žádného smrtelníka, to by bylo opravdu trapné. Hermes letěl napřed, my tři za ním a za okamžik jsme již stály před Paridem.

Umíš si představit, jak koukal, když se před ním brzy ráno zničehonic objevili čtyři bohové? Byl v obličejí bílý jako křída a zpočátku jen nesrozumitelně koktal. Představ si, že bychom se my čtyři najednou objevili brzy ráno v tvém pokoji, to by ti pak také došla řeč.

Hermes mu objasnil naše přání: „... a tak otec bohů určil, že tu věc máš rozhodnout ty, můj milý Paride.“

Mladík rozpačitě přikývnul. Samozřejmě věděl, že se tomu nemůže vyhnout a jednoduše utéct. Jeden smrtelník proti čtyřem bohům – ten závod by nevyhrál.

„Tak dobře,“ řekl nakonec. „Hm, komu má jablko patřit? Vypadáte všechny tři dobře.“ Měřil si nás odshora dolů. Nasadila jsem

svůj nejzářivější úsměv, kterému nikdo neodolá, a zamrkala jsem řasami.

Paris polknul. „Ehm, řekl bych...“ koktal.

Vtom mu Héra skočila do řeči: „Počkej! Ráda bych s tebou na chvíli mluvila o samotě. Mezi čtyřma očima.“

Co zamýšlela? Překvapením jsem zapomněla mrkat.

„To není problém,“ řekl Paris. „Jak si přeješ. Tam vzadu je potok. Můžeme se posadit na břeh a promluvit si.“

Oba zmizeli a zakrátko se k nám opět vrátili. Héra se zešíroka usmívala. Odtáhla Herma stranou. Athéna a já jsme našpicovaly naše božské uši.

„Slíbila jsem mu,“ šeptala Héra, „že se stane nejmocnějším králem na zemi, pokud dostanu jablko já. Je jasné, že se rozhodne pro mě.“

„Tys ho podplatila?“ zeptal se Hermes.

„Jasně,“ řekla Héra spokojeně. „Proč by ne?“

Spadla mi čelist. Myslela jsem, že zde jde o krásu! A o spravedlivý rozsudek. Právě jsem si chtěla začít stěžovat, když k Paridovi přistoupila Athéna.

„Taky bych s tebou chtěla prohodit pár slov,“ řekla. Zase ta samá hra. Ona a Paris na chvíli zmizeli, a když se vrátili, Athéna se zešíroka usmívala.

„Slíbila jsem mu, že se stane největším válečníkem na zemi,“ významně pošeptala Hermovi. „Když se rozhodne pro mě.“

Hermes potřásl beze slova hlavou. Héra si vztekle založila ruce v bok. Zalapala jsem po dechu. Paris byl viditelně zmatený. Lomil rukama, jeho pohled koloval mezi námi třemi sem a tam.

Náhle jsem dostala nápad.

„Pojď se mnou,“ vyrazila jsem ze sebe. „I já s tebou musím mluvit.“

Odtáhla jsem třesoucího se smrtelníka stranou. Uvidíme, pomyslela jsem si, kdo tuto soutěž vyhraje. A kdo dokáže dát nejlákavější nabídku.

„Chceš se oženit s nejkrásnější ženou na světě?“ zeptala jsem se ho bez okolků. „Mám na mysli s nejkrásnější smrtelnou ženou. Protože nejkrásnější bohyně jsem já.“

Paridovi začaly červenat uši. Spatřila jsem na jeho čele kapky potu. Dvě dobrá znamení!

„Jasně, to bych rád,“ řekl zastřeným hlasem.

„Pak příslib jablko mně. Dohodnuto?“

Paris jen přikývnul. Byla jsem si jistá, že ho mám na háku. Muži jsou všichni stejní, všude na světě. Láska a krása – tím je vždycky dostaneme.

Vrátili jsme se zpátky za ostatními.

„Takže?“ zeptala se Héra vyzývavě.

„Tak řekni už!“ prskala Athéna.

Paris si odkašlal. Pak si dodal odvahy a hlasitě zvolal: „Afrodita je nejkrásnější bohyně. Jí náleží zlaté jablko.“

Triumfálně jsem se usmívala. Věděla jsem to!

Athéna a Héra na Parida vztekle pohlédly. „To nám zaplatíš,“ zasupěla ještě královna bohů a pak ona i Athéna zmizely.

Zdálo se, že Paris výhružku přeslechl. „Kdy dostanu to, cos mi slíbila?“ Netrpělivě přešlapoval z jedné nohy na druhou.

„Je zde malý problém,“ řekla jsem. „Žena, kterou jsem ti slíbila, je vdaná. Nemůže jen tak opustit svého manžela.“

„Co teď?“ Paris začal ztrácet hlavu. „Slib je slib. A musí se dodržet.“

„Ne, ne.“ Konejšivě jsem mu položila ruku na ramena. „Nějak to vyřešíme. Musíš mít jen trochu strpení.“

„Jak dlouho?“

Pokrčila jsem rameny. „Čas je relativní. Žena, kterou mám na mysli, se jmenuje Helena. Je královna Sparty, provdaná za krále Menelaa. Vyšla svého syna Erota do Sparty. Zasáhne ji jedním ze svých zlatých šípů. A ty povedeš výpravu do Sparty. Přitom se do tebe Helena zamiluje, opustí svého manžela a odejde s tebou do Tróji.“

„Odkud to všechno víš?“ zeptal se Paris nevěřicně.

„To je tajemství bohů,“ řekla jsem. „Než k tomu dojde, najdi si přítelkyni, třeba jednu z hezkých horských nymf, které žijí zde v okolí.“

„Ale potom dostanu tu krásnou Helenu, že ano? Slib je slib.“

Přikývla jsem. Paris se spokojeně usmál.

Opravdu jsem netušila, jaké neštěstí svou nabídkou přivolám na Paridovo rodné město Tróju; Helenin manžel Menelaos se samozřejmě hodně rozčilil, když jej jeho milovaná žena opustila a odešla s Paridem do Tróje. Se svým bratrem Agamemnonem shromáždili tisíce řeckých vojáků a rozpoutali válku proti Tróji, která trvala deset let a ve které našlo smrt bezpočet hrdinů. Ale to je jiný příběh.

V tento den na hoře Ida nešlo o nic míň než o čest té ze všech nejkrásnější. Musela jsem to jablko prostě mít, to přece chápeš, ne?

A P O L L O N

KOUKNI,
jak jsem
NAMAKANÝ!

Mám
POLODLOUHÉ
VLASY

VAVŘÍNOVOU
VĚTVÍČKU mám
stále u sebe

Moje
šipy se trefí
VĚDYCKY

Píšu dokonce
i básně

Znám
VŠECHNY
léčivé
bylinky

Také rád
hraju na

MULTITALENT

TO JSEM JÁ

← a**POLLON**

smrtelný

^{*}nesmrtelný^{*}

Římané si
všetřili „n“
a říkají mi
Apollo

Členové mojí **RODINY**

Otec **ZEUS**, „král bohů“, a matka **Leto**,

pravá **Titámka**. S ní měl otec bezpočet aférek.

Proto mám také hodně **sourozenců**. Moje **SESTRA**

je například **Artemida**, bohyně **lovu**. Je

to dokonce moje **dvojče**, abych byl přesný. Přišla

na svět pár minut po mně, to považují za **hodně**

důležité!!

mým **DOMOVEM** je

Délos, malý ostrůvek v Egejském moři. Tam jsem se narodil.

Moje máma Leto se tam zachránila. Diova manželka Héra ji

totiž ze **ŽÁRLIVOSTI** pronásledovala po celém světě; nikde

nemohla **nerušeně** přivést na svět mě a mou sestru. Táta poručil

svému **bratrovi**, bohu moře **POSEIDONOVÍ**, aby z moře nechal vynořit **ostrov**, který Héra nezná. Tam našla matka konečně **KLID** a dala mně a mé sestře život.

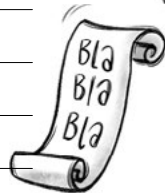

TOTO MI JOU **OBZVLÁŠT** DOBRĚ

Umím vlastně **VŠECHNO**. Velice mě těší, když mezi lidmi někde zvrčí **VÁLKA** a já mohu vytáhnout své **ŠÍPY**. Trefím se

pokaždé! Mám však také jemnou stránku: píšu nejlepší básně a hraju božskou hudbu, nejraději na lyru. Potom jsem také ještě **bůh UZDRAVENÍ**; v bylinkách a mastech, které zahánějí všechny možné nemoci, se velmi dobře vyznám.

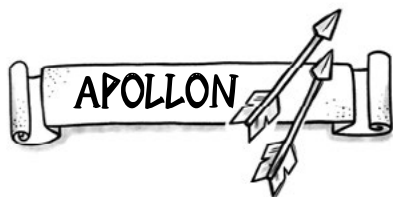
A ohledně **věštění** – patří mi svatyně v Delfách, kde moje kněžka **Pýthie** pronáší moudré věštby lidem z celého světa, kteří se na ni **obracejí** o radu.

TOTO NEMÁM **VŮBEC RÁD**

Když mě někdo **odmítne**, nechá na holičkách nebo **nechápe**, jak jsem **skvělý**.

Toto je můj příběh

Dlouho jsem přemýšlel, jestli ti mám tento příběh vyprávět. Je to příběh, ve kterém – jak to jen říct – nebudím zrovna moc dobrý dojem. A přitom bych ti mohl vyprávět o tolika velkých činech, které jsem vykonal. Například pár dnů poté, co jsem se narodil, jsem v tvrdém boji přemohl strašlivého draka Pýthóna, kterého jsem nakonec usmrtil svými šípy.

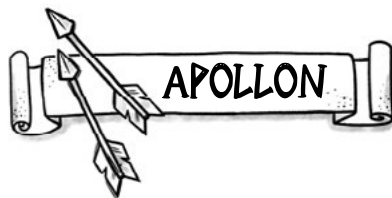
To by byla ta správná dobrodružná historka, na jejímž konci bych vystupoval jako úžasný vítěz. Ale bůh, který porazí nestvůru – to není nic zvláštního, že? To přece bohové umějí. Avšak bůh, který se beznadějně zamiluje a kterého pak dívka oklame? Ano, i my bohové máme své slabé stránky, stejně jako vy lidé.

Byl překrásný letní den. Toulal jsem se, nic zlého netuše, v polích a lesích. Vtom jsem najednou uviděl Erosa, toho drzého boha lásky, jak sedí na kmeni poraženého stromu a zkouší napnout svůj luk.

„Hej!“ zavolal jsem. „Zbraně jsou pro opravdové chlapy, a ne pro malé kluky. Neubliž si tou svou roztomilou hračkou!“

Eros se na mě záludně podíval. „Buď bez starosti. Brzy uvidíš, jak dobře umím se svým lukem zacházet.“

Potom roztáhl svá sladká křídélka a vznesl se do výšky. Jak to, že letí pryč? ptal jsem se sám sebe. Vtom jsem již ucítil bodavou bolest v pravém rameni. To, že mě ten malý capart trefil jedním

ze svých zlatých šípů, jsem pochopil, až když už bylo příliš pozdě. Byl to šíp lásky; neviditelný a zatraceně účinný.

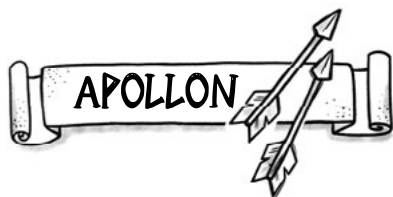
Můžeš si za to sám, asi si teď pomyslíš. Neměl sis dělat leg-raci z druhých, z menších, a už vůbec ne z menších bohů... Máš pravdu. Byl jsem v tento den dost nafoukaný, protože jsem krátce předtím porazil Pýthóna. Také jsem toho pak trpce litoval. A už nikdy to neudělám, slibuju.

Když tě někdy štípne v rameni a ty si nedokážeš vysvětlit proč – pak raději ani nevycházej z domu. Kdo ví, koho tam jako prv-ního potkáš? Možná chlapce nebo dívku ze sousedství. Podíváš se na něj nebo na ni – a jsi beznadějně ztracený nebo ztracená; začneš vést zmatené řeči a dělat ty nejhoupější věci. Tak jako já. To hned uvidíš.

Eros mezitím vystřelil druhý šíp; na nádhernou dívku Dafné. Ale tento šíp byl z olova a způsobil pravý opak – o lásce ten, kdo je takovým šípem zasažen, neví vůbec nic.

Bolest v rameni rychle polevila. Zapomněl jsem na ni a dál jsem putoval mezi poli a lesy za nějakým novým dobrodružstvím. Vtom jsem spatřil Dafné, jak trhá na louce květiny. Krásná dívka! Překrásná dívka! Okamžitě se ve mně rozhořel plamen lásky. To, že to způsobil ten hnusný šíp, jsem nemohl tušit. Na místě jsem se zamiloval, hlava mi sálala horkem, uši mi hořely, tep mi lítal, ruce se mi třáslly. Neměl jsem vůbec na výběr, musel jsem za ní prostě běžet. Chtěl jsem se jí dotknout, držet ji v náručí, zlíbat ji.

Vyřítíl jsem se jako lovecký pes, který spatřil zajíce. Už zdálky jsem na ni volal: „Hej, děvče! Líbíš se mi, jsi opravdu krásná.“

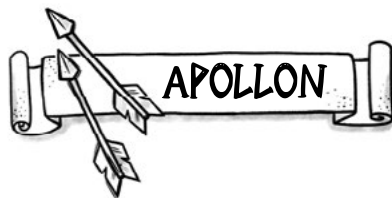
Otočila se ke mně a podívala se na mě velkýma očima. Běžel jsem stále k ní.

„Já jsem bůh!“ volal jsem hlasitě. „Apollon, osobně. Nevypadám snad dobře? Mohl bych ti svými šípy sestřelit ze stromu ty nejsladší třešně. Nebo ti napsat božskou milostnou báseň. Nebo ti zanotovat píseň, že roztaješ jako sníh na jarním slunci.“

„Vypadni! Nech mě na pokoji!“ Dafné hodila květiny na zem a dala se na útěk.

Taková drzost, pomyslel jsem si. Co si vůbec myslí? Přece jsem jí řekl, kdo jsem! A ona prostě uteče! To je doopravdy urážka. Dnes už vím, že Dafné za to nemohla, na vině byl ten šíp. Ale tenkrát jsem opravdu zuřil. Běžel jsem tedy za ní. Byla dost rychlá, ale já jsem byl rychlejší. Už jsem ji málem dohnal, slyšel jsem její dech, už už jsem ji popadal za vlající vlasy, když vtom zavolala: „Tati, kde jsi? Běží za mnou jakýsi protivá. Říká, že je Apollon. Nevěřím mu ani slovo. To může tvrdit každý. Už mě dohání, je velice rychlý, má u sebe dokonce luk a šípy. Tati, tak mi přece pomoz!“

Zpomalil jsem. Jak mě to nazvala? Protiva? Málem jsem zakopnul. Vtom jsem před ní uviděl řeku. Teď tě mám, pomyslel jsem si. Ale náhle z vody vystoupil Peneios. Toho neznáš. Ale u nás má každá řeka i sebemenší malá říčka svého vlastního boha. Jsou samozřejmě vždycky promoklí na kůži, protože většinu času žijí pod vodou. A mají dlouhé vlasy a vousy. Peneios je tedy bůh této řeky, která se jmenuje stejně. Vystoupil z vody a stoupnul si na břeh, přímo před svou dceru Dafné.

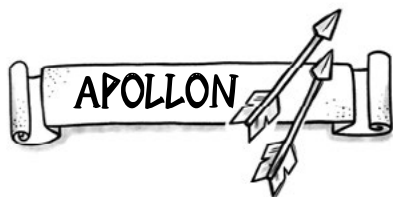
Nemohla svému štěstí ani uvěřit, proto svého otce ještě jednou požádala o pomoc. Avšak on samozřejmě hned viděl, s kým má tu čest. Jsem jeden z nejmocnějších bohů Olympu a tento Peneios je pouze jakýsi říční bůh, kterého bych mohl hravě a snadno poslat k zemi. Ale hloupý není, to ti musím říct. Situaci okamžitě prohlédl. Vztekla se na mě podíval, políbil svou dceru – a vrhnul se zpátky do řeky. Co to mělo znamenat? Ale brzy jsem spatřil, co udělal. Aby svou dceru přede mnou ochránil, proměnil ji ve strom. Bohové to umí, i říční bohové. Dafné náhle začaly rašit kořeny. Rozpřáhla ruce, ty se stále prodlužovaly a vyrůstaly z nich větve. A na nich hned listy. Tělo se jí obalilo kůrou. A za chvíli již z krásné dívky, do které jsem se tak zamiloval, nebylo nic vidět.

Nevěřil jsem svým očím a byl jsem dost vyjevený. Ještě dnes se mi derou slzy do očí, když si na tento okamžik vzpomenu. Byl jsem tak zamilovaný! Nejdříve jsem se pokusil proměnit ji zpět, ale nefungovalo to (umím toho sice hodně, ale ne všechno). Potom jsem strom objal a tisíckrát ho políbil, ale najednou mi to bylo líto. Dokážeš si představit, že líbáš strom? Můžu ti říct, že to jaksi není ono.

Nakonec jsem si ulomil pár větviček. Od té doby je nosím stále u sebe. Ten starý chytrák Peneios svou dceru totiž proměnil ve vavřínový strom.

Umíš si představit, jak hrozný pro mě tento den byl. Nejdřív mě šípem trefil malý kluk, potom mě v běhu porazila dívka a nakonec mě lacinou proměnou přelstil říční bůh třetí třídy. Může existovat

něco horšího? Vidíš, že i my bohové musíme někdy překousnout porážku.

Až někdy uvidíš vavřínový strom nebo i vavřínový list (určitě máte pár sušených lístků někde v kuchyni), pak ji ode mě srdečně pozdravuj, od boha Apollona, který krásnou Dafné bude až navěky milovat.

ARIADNA

Jsem celkem
hezká!

Ale moc
si z toho
nedělám

Často
bývám
na obrázcích
zachycována,
jak pláču

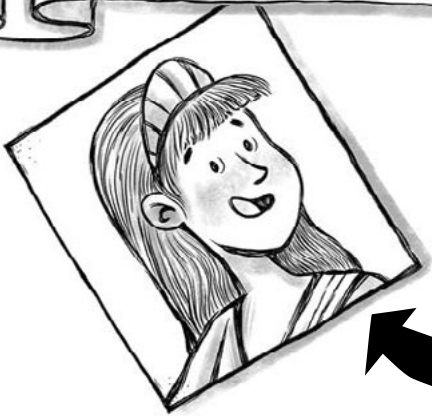
Moje záliba:
sprádat nitě
z ovčí vlny

Nitě jsou
velmi užitečné!
Mohou
ZACHRÁNIT ŽIVOT

To klubíčko
jsem upředla
SAMA!

UBREČENÁ

TO JSEM JÁ

- smrtelná
- *nesmrtelná*

ARIADNA

Římané mi
říkají
TAKY tak

ČLENOVÉ MOJÍ RODINY

Otec **MINOS**, krétský král, a matka **Pasifae**.

Obzvlášť pyšná jsem na oba své **dědečky**. Jedním

z nich je **Zeus**, král bohů, druhým je **Titán Helios**,
který každý den jezdí po obloze ve svém **slunečném**
VOZE.

Pak mám ještě pár sourozenců, z nichž nejmilejší je moje
sestra Faidra. A ano, pak je tu ještě ten trapný
nevlastní bratr...

mým DOMOVEM Je

Kréta, velký ostrov na jihu Egejského moře. Tam jsou moji rodiče Král a Královna. A tam svedl můj dědeček Zeus jednu ze svých mnoha milenek, PRINCEZNU Evropu.

Ta přivedla na svět mého otce Minoa. Minos je slavný a mocný Král a vládne nejenom ostrovu Kréta, ale dokonce také velkému městu Atény.

TOTO MI JOE **OBZVLÁŠT** DOBRĚ

Zamilovat se, a sice až PO uši. A pak svého milého následovat JEDNO kam.

TOTO NEMÁM **VŮBEC** RÁDA

Když někdo využije mé dobromyslnosti a potom mě nechá na holičkách. To je asi to **!!NEJHORŠÍ!!**, co můžete princezně udělat!

Toto je můj příběh

Miluješ napínavé příběhy, krvavé a brutální? Příběh o odvážném hrdinovi, strašlivé nestvůře a nevinné princezně? Potom čti dál.

Můj otec Minos vedl válku proti mocným Aténám. A vyhrál. Po skončení války přikázal Atéňanům, aby k nám jednou za rok poslali sedm mladých mužů a sedm mladých žen, aby... Hm, jak to říci? Nejlépe úplně jasně: aby můj nevlastní bratr dostal něco chutného k snědku. Zní to strašně, nemám pravdu? Také to strašně bylo.

Můj nevlastní bratr byl opravdová nestvůra. Měl býčí hlavu a lidské tělo, které bylo celé pokryté srstí. Když se narodil, tak ho naše matka zabalila do pleny. A co s plenkou udělal on? Serval ji a jednoduše ji sežral. Fakt odporné!

Zpočátku se ještě spokojil s kaší a mlékem, ale když povyrostl, požadoval stále častěji maso. Nejdříve mu dávali pečená kuřata, ale již brzy to musely být kozy, prasata a skot. A to nejhorší bylo, že je nejraději žral syrové! Jmenoval se Minotaurus, to znamená „býk Minoa“.

Jak mohla taková nestvůra vzniknout? Ach, to je dlouhá historka, pro kterou zde není místo. Abych to zkrátila; moje matka Pasifae se jednou spustila s býkem. Teď si určitě pomyslíš: CO PROSÍM? Ušetřím tě podrobností, celou věc zosnoval Poseidon. Ale teď se trochu vzchop a čti dál. Z tohoto vztahu vznikl můj nevlastní bratr Minotaurus. Můj otec Minos samozřejmě nebyl

nadšený, když ho poprvé uviděl. Toto dítě, napůl býk, napůl člověk, mu bylo dost příjemné. Proto Minotaura schoval do úkrytu, protože se právem domníval, že by mohl být nebezpečný.

Úkryt vybudoval geniální vynálezce Daidalos, který tenkrát žil u nás na Krétě. Před branami města postavil obrovský podzemní labyrint, ze kterého nebylo úniku. Uprostřed labyrintu byl kruhový prostor s otvorem ve stropě. Tímto otvorem dostával Minotaurus potravu, většinou zbytky jídla z našeho paláce. Takto to šlo dobře do té doby, než můj otec přišel na nápad, že každý rok Minotaurovi předhodí čtrnáct mladých Atéňanů jako trest pro město za válku, kterou zosnovalo.

Když Atéňané už potřetí nesli Minotaurovi potravu, byl mezi nimi Theseus, syn aténského krále. Čtrnáct obědů zůstalo na lodi, Theseus přišel do našeho paláce, můj otec jej přátelsky přijal – a já jsem se do něj okamžitě zamilovala. A potom jsem dostala hrozný strach, když mi vyprávěl, co má v plánu. Chtěl vniknout do labyrintu a zabít Minotaura, aby to strašlivé požírání lidí už definitivně skončilo.

Cítila jsem, jak mě něco vnitřně trhá. Co mám dělat? Tušila jsem, že ztratím buď svého milovaného, nebo svého nevlastního bratra. Milovala jsem Thesea a nechtěla jsem, aby se mu něco stalo. Ale můj nevlastní bratr koneckonců nemůže za to, že je takový, jaký je.

„To nezvládneš,“ řekla jsem Theseovi. „Minotaurus je neuvěřitelně silný. Zabije tě. A i kdybys to dokázal, nikdy se z temného labyrintu nedostaneš ven.“